

Ξένοι ύπουργοί οὐδὲν κάλλιον μέτρον εὗρον τότε ἢ τὰς ἐξορίας, τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, τὰς κατηγορίας... Καὶ ἤδη;

Ἡ γηγενὴς ἐπανήλθε κατόπιν ψυχροῦ πρὸς τὸν μέγαν τῶν Ρώσων αυτοκράτορα ἀποχαιρετισμοῦ, ἐπανήλθε καταπεμπόμενος ὑπὸ τῶν ραδιοεργασιῶν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πρωθυπουργοῦ, κ. Σόβολεφ, παρὰ τῷ κηδεμόνι του, ἐπανήλθεν ὅπως ἀνακαλέσῃ εἰς τὰ πράγματα τῆς ἐκπεσόντας, ὅπως ἀναφέρῃ τοῦς ἐξορίστους, ὅπως συνδέσῃ τὰ κόμματα, ἀτινα ἐσχλημάτισε μόνον ἡ ξένη προστατεία καὶ ἐπιρρῆ. Καὶ ἀλλήλως δὲν ἔχομεν πλέον συντηρητικούς καὶ φιλελευθέρους, ἀλλὰ συντισπασμένην τὴν χώραν ἐναντίον τῶν Ρώσων. Ὁ πολιόρριξ Ζάγκωφ ἀφῆκε τὸ ἐρημητήριον τῆς Βράτζης καὶ ἤλθισε ἀκρόασιον παρὰ τοῦ ἡγεμόνος, ὅπως τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ διαβεβαιώσῃ αὐτὸν περὶ τῆς ἀφωσιώσεώς του. — Ἐνθυμούμαι, ἤμην καὶ τότε ἐνταῦθα, τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἀνῆρπάγῃ ὁ προαπιστὴς οὗτος τῶν βουλευτικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἤγετο μετὰ νυκτερινῶν καλύμματος ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὴν ἀξενον ἐξορίαν του. Ἐλέγετο ὅτι ὁ ἡγεμὼν, ἐπανελθὼν τοῦ χοροῦ τῆς στρατιωτικῆς λέσχης δὲν ἠθέλησε νὰ κοιμηθῇ πρὶν ἢ βεβαιωθῇ ὅτι εὐρίσκετο μακρὰν τῆς πρωτευούσης ὁ τότε μὲν καλούμενος ταραξίας, νῦν δὲ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας θεωρούμενος. Ἐνθυμούμαι ὅτι τότε ἡ ἀδυναμία διέλυσε τὴν συνάθροισιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς σχολῆς, ὧν διδάσκαλος καὶ πατὴρ διετέλει ὁ Ζάγκωφ καὶ δὲν δύναμαι ἢ νὰ αἰσθανθῶ τὴν διαφορὰν, ὅτε σήμερον ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς πολιτικούς του συναδέλφους, εἰς τὸν πολὺν Βαλαβάνωφ, εἰς τὸν ἀγαπητὸν τοῦ λαοῦ δῆμαρχον τῆς πύλεως ἡμῶν Σουκνάρωφ, ἐπὶ κεφαλῆς διακοσιᾶδος ἀμαξῶν, πεπληρωμένων φίλων καὶ συναδέλφων, νὰ προῦπαντῶσι μετὰ πλείονος πατάγου τὸν παλιννοστοῦντα ἢ τὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔτι ἐπανακάμψαντα ἡγεμόνα.

Πολυσήμαντος ἀληθῶς διὰ τὴν χώραν ἡ ἐπάναδος αὕτη τοῦ δημοτικοῦ ἐξορίστου. Κυκλοῦσιν αὐτὴν ποικίλα γεγονότα ἔχοντα ὅλα συναφῇ σημασίαν. Παύεται ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἀγαπητὸς τῶν Ρώσων Θεοχάρωφ, ὅπως ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν ὁ κ. Στογιάνωφ, ἄνθρωπος τῆς χώρας, καὶ ἀνατίθεται αὐτῷ ἡ ἐντολὴ ὅπως διορθώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ προκατόχου του κακῶς διατεθειμένα, παταγῶδως δὲ ἐντέλλονται αἱ ἐφημερίδες ν' ἀναγράφωσι τὴν δυσμένειαν, ὅπως ἦν ὑπέκυψεν ὁ πρῶτος ὑπουργός. Συγκαλεῖται ἡ βουλὴ μετὰ σπουδῆς καὶ ἐκδίδονται αἱ ἡγεμονικαὶ προσκλήσεις πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς, ὅπως ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας συμπληρωθῶσι τὰ κενὰ αὐτῆς. Ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος ἡ ἐκλογὴ τοῦ Σουκνάρωφ, ὡς δημάρχου τῆς πρωτευούσης, ὅστις, ὡς φιλελεύθερος, ὡς εἰς τῶν leaders τοῦ κόμματος, ἐτύγχανε πρὸ μικροῦ ἔτι τῆς δυσμενείας τῆς Α. Ὑψηλότητος. Ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν, ἡ μᾶλλον ὁ διευθύνων τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο, εὐρίσκειται φανερώς ὑπὸ λίαν ἀμφίβολον εὐνοίαν. Σχηματίζεται πρῶτος ὑπουργός, ἱκανὸς διπλωμάτης θεωρούμενος, ὃν πρὸ μικροῦ καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπαρρησιοφόρησεν, ὁ κ. Στοῦλωφ, συνοδευόμενος ὑπὸ γραμματέως ἱκανοτάτου, τοῦ κ. Τζοκόγιεφ, ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐπιβλέπωσι τὰς ραδιοεργασίας τοῦ στρατηγικοῦ Σόβολεφ καὶ ἀντιπράττουσιν αὐταῖς.

Ἐξ ἄλλου πλησιάζουσι τὰ στρατιωτικὰ μεγάλα ἐτήσια γυμνάσια. Ὁ στρατὸς ἐφέτος συναθροίζεται ἐν τῇ πεδιάδι Σοφίας καὶ καθ' ἐκάστην ἀνευδότως παρασκευάζεται διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν. Ἀπὸ τοῦ γραφείου μου, καθ' ἣν στιγμὴν γράφω τὴν παρούσαν, ἀκούω ὑποκώφως τοῦ κράτος τῶν τηλεβόλων. Οἱ ποικίλοι πολιτικοὶ περισπασμοὶ δὲν κωλύουσι τὸν ἡγεμόνα, ἄνδρα πρὸ παντός στρατιωτικόν, νὰ παρακολουθῇ μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ καὶ ἀληθῆ κλήσιν ἔχων, κέκτηται, τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας ἀσκήσεις, εἰς ἃς συχνότατα

116 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

116

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 544)

— Ἀ! Παῦλε! ἀγαπητέ μοι Παῦλε! νομίζω ὅτι ἐξήλθον ἐκ τοῦ τάφου εἶναι νεκρανάστασις! Ἀλλ' ἄφες, ἐν ἐμοὶ οὐδὲν εἶχεν ἀποθάνει· αἰσθάνομαι ὅτι ἀναζῶ!... Ἀνευρίσκω ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν τρυφερότητα καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχον διὰ σέ.

— Ἀγαπητὴ, ἀξέιραστος!

Καὶ ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ διὰ τὰ τέκνονα τῆς:

— Εἶναι μέγας, ὥραϊος, σὲ ὁμοιάζει.

— Μάλιστα, Λουκία, μοὶ ὁμοιάζει, ἀλλὰ περισσότερον τῇ μητρὶ ἢ τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

— Ποῦ εἶναι, Παῦλε;

— Ἐν Παρίσις.

— ὦ! πόσον πλησίον μου!

Καὶ ἐνώσασα τὰς χεῖράς τῆς, ἀφοῦ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ μαρκησίου.

— Παῦλε, ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἡδείας, πότε θὰ τὸν ἴδω;

— Σήμερον μάλιστα, Λουκία.

Δὲν ἠδυνήθη αὕτη νὰ συγκρατῇ κραυγὴν χαρᾶς.

— Μέλλω νὰ στεῖλω νὰ προσκαλέσωσιν αὐτὸν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἐγειρόμενος.

Καὶ ἐκάθισαν ἔπειτα εἰς γεῦμα, ὅπου ἡ ἰδία μαρκησία ἔχε τὸν οἶνον εἰς ποτήρια· εἶτα δὲ κατέβησαν εἰς τὸν κήπον, τοῦ μαρκησίου κρατοῦντος τὴν Λουκίαν ἐκ τοῦ βραχίονος.

Μετ' ὀλίγον ὁ μαρκήσιος προσεκάλεσε τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἐπλησίασεν αὐτούς. Τότε συνεφωνήθη περὶ τοῦ τρόπου, μεθ' οὗ ὁ νεανίας θὰ παρουσιαζέτο ἐνώπιον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, χωρὶς νὰ προειδοποιηθῇ.

Δύο ὥραι ταχέως παρήλθον διὰ τῆς συνδιαλέξεως. Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία διὰ τῶν κινήσεων τῆς κατάδηλον ἐποίει τὴν ἀνυπομονήσιν αὐτῆς. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠρώτα.

— Πότε θὶ φθάσῃ;

Τέλος ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ὁ κρότος ἀμάξης.

Αἶφνης τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς μαρκησίας ἐρυθρὸν χρῶμα ἐξηλείφθη καὶ ἔθεσεν αὕτη τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδιάς τῆς, ἵνα καταστείλῃ τοὺς παλμούς αὐτῆς.

τα και αυτοπροσώπως παρίσταται. Θέλω παρακολουθήσει μετά προσοχής τὰ γυμνάσια ταῦτα και θέλω φροντίσει νὰ εὑρεθῶ εἰς θέσιν νὰ παράσχῃ ὑμῖν ενδιαφερούσας και διδακτικὰς ἴσως πληροφορίας. Τούτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ βέβαιον ὅτι βαθμιαίως καταρτίζεται ἐν Βουλγαρία στρατός, μικρὸς μὲν, ἀλλὰ τῶν μάλιστα ἀξιωμαχόν. Ὁ δειλὸς τῶν πέραν τοῦ Αἴμου κοιλάδων χωρικός, διὰ μετ' ἐπιμελείας συντονιστικῆς ἐπιδιωκομένης ἀσκήσεως, ἀποβαίνει κατὰ μικρὸν τραχὺς και καρτερικὸς στρατιώτης κεκτημένος πρὸ πάντων τὸ ἀτίμητον προσὸν καλῆς πειθαρχίας.

Ἡ ἡγεμὼν εὐχρηστέη ν' ἀπονεμῇ τῷ κ. Κλ. Ρ. Ραγκάβη, τῷ διπλωματικῷ ἐν Σοφίᾳ πράκτορι τῆς Ἑλλάδος, τὸ παράσημον τοῦ Ἀγ. Ἀλεξάνδρου, β' τάξεως, εἰς ἐνδειξιν τῆς ὑπολήψεως, ἣν τρέφει πρὸς τὸν διπλωμάτην και ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέψεώς του ἐν Ἑλλάδι, ἐπισκέψεως, ἥτις τῷ ἀφῆκε πολλὰς καλὰς ἐντυπώσεις.

Πρόσπερος

Ο ΜΠΟΓΙΑΣ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκείθεν :

Τὰ τῆς ἀκαθαρσίας μας εἰς φρικτὴν κατάσκασιν· ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι κατηντήσαμεν γουρνοκοίμασο. Πρὸς Θεοῦ, κύριοι ἄρχοντες και κύριοι ἀρχόμενοι, δὲν ἔχετε μύτην; ...

Φαίνεται ὅτι ὁ δῆμαρχός μας κατενόησε τί εἴμεθα, και διὰ τοῦτο διώρισε μπόγια τῶν σκυλιῶν και τῶν γουρνιῶν· και βλέπει καθ' ἡμέραν ἓνα λούστρον, ὠπλισμένον διὰ μακροῦ ξύλου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει εἶδος λόγχης, περιερχόμενον τὴν πόλιν ὅπως ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τοῦ τῇ συνοδείᾳ πολλῶν παιδῶν παρακολουθούντων και πολλὰς γενομένων θεατῶν τῆς ἐκτελέσεως. Ἡ περίστασις αὕτη

— "Ἐλθετε, κυρία, ἔλθετε" ταχέως, εἶπεν αὐτῇ ὁ κ. Λέγενδρος.

Ἀμφότεροι δὲ ἔσπευσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος διηυδύνετο εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὅπως ὑποδεχθῇ τὸν νεανίαν.

— Ἰδού ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, πηδῆσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης. Ὁ Νικολάκης μοι εἶπεν ὅτι ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ και ἔσπευσα νὰ ἔλθω ὑπεύκων εἰς τὰς διαταγὰς ὑμῶν.

— Ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, ἀπεφάσισα νὰ διέλθω ἐνταῦθα τὴν νύκτα και ἀπέστειλα νὰ σὲ ὀδηγήσωσιν ἐνταῦθα, ὅπως σὲ ἔχω πλησίον μου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. ἱατροῦ Λεγένδρου, φίλου μου, ἣν ἔχετε εἶδει δις ἢ τρίς ἥδη ἐν Παρισίοις.

Ἐλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν υἱὸν του και εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἰωάννη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, θὰ εἰδοποιήσω τὸν κ. Λέγενδρον περὶ τῆς ἀφίξεώς σας.

Καὶ δεικνύων αὐτῷ θύραν τινά.

— Εἴτελθε εἰς τὴν αἴθουσαν, προσέθεσεν.

Ὁ μαρκήσιος ἀπεμακρύνθη. Ὁ νεανίας ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Βλέπων δὲ γυναῖκα ὀρθίαν, αἰνιγτικόν, στρέφουσιν τὴν ράχιν εἰς τὸ παράθυρον, ὡπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

Τότε ἡ μαρκησία προὐχώρησεν, ἡ δὲ ὥραία και ὠχρὰ μορφὴ αὐτῆς εὐρέθη αἶφνης ἐν πλήρει φωτί· ἀλλ' ἔτρεψε

μας ἐνθυμίζει ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν σφαγεὺς κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον, διότι ἐνώπιον παιδιῶν ἔσφαξε βοῦν. Ἡμεῖς ἐδῶ πλήρῳμεν διὰ νὰ βλέπωσι τὰ παιδιὰ μας χυνόμενον τὸ αἷμα. Ἄλλο τίποτε δὲν ἔχομεν νὰ εἰπώμεν!

Ἡ τοῦ λιμένος μας κατασκευὴ προβαίνει, προβαίνει, ἔχουμεν ὁμῶς παράπλεον, διότι ὁ σιδηρόδρομός του μᾶς ἐπέφερεν ἓνα θάνατον και δύο ἀκρωτηριασμούς. Δὲν ἐννοοῦμεν ν' ἀποδώσωμεν τοῦτο εἰς βάρος τῆς ἐργασίας, φρονοῦμεν ὁμῶς ὅτι ἡδύναντο νὰ ἐρισθῶσιν, ἔστω και ἀπὸ τὸν δῆμον πληρωνόμενοι, ὀλίγοι ἐπὶ σκοπῷ ἐπιβλέψεως και προλήψεως τῶν δυστυχημάτων διὰ τῆς μακρύνσεώς ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν παιδιῶν... Μὴ λυπεῖσθε ὀλίγα λεπτά, κύριοι δημοτικοὶ σύμβουλοι, προκειμένου νὰ σώσῃτε τὴν ζωὴν ἔστω και ἐνὸς μόνου δημότου, διότι τοὺς δημοτικούς φόρους πληρῳνομεν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τιμῆς μας, τῆς περιουσίας μας, ἀλλὰ και τῆς ζωῆς μας... Ἐτοίμοι εἰσὶν οἱ πάντες νὰ σὰς χαρῶ, κάμετε τίποτα.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν λιμενικῶν ἔργων, και ἄκοντι μοι ἔρχεται εἰς τὸ στόμα τὸ ὄνομα τοῦ καλοῦ μηχανικοῦ τοῦ λιμένος κ. Ἑμ. Δραγουμῆ, ἡ πρόσελος ἀναχώρησις τοῦ ὁποίου, καιτοὶ ἐπερχομένη μετὰ ὀλίγων μόνον μηνῶν διαμονὴν ἐνταῦθα, ἀφίνει πάλιν τὸ κενὸν εἰς τὰς καρδίας τῶν ὄσων τὸν ἐγνώρισαν... Πληρεῖς συγκινήσεως οἱ πολλοὶ τοῦ φίλου τῷ εὐχονται καλὸν κατευόδιον, μεταξὺ δὲ αὐτῶν και ὁ

Ἀγύρευτος

ΜΕΤΡΑ ΥΓΕΙΑΣ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ

Γράφουσιν ἐκ τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσας :

Μ' ἐρωτᾷ: περὶ τῶν μέτρων ἅτινα ἐλήφθησαν πρὸς ἀπολύμανσιν τοῦ Βερολίνου, ὡς ἐὰν μὴ ἐπάτησες ποτε ἐδῶ ἡ

και μόλις ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς. Ἀλλὰ μεθ' ὀπίσθης τρυφερότητος και ἐνθουσιασμοῦ παρετήρει αὐτὴ τὸν ὑψηλὸν και ὠραῖον τοῦτον νεανίαν, τὸν υἱὸν αὐτῆς, ὅστις παρετήρει αὐτὴν ἐκπληκτός και ἦν ἐνεκα συμπαθείας τίνος ἐπὶ τοῦ ἡ ψυχῇ του!

— Ἰωάννη, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ μαρκησία.

Ὁ ἦχος τῆς ἡδέας ταύτης φωνῆς ἔλεγεν εἰς τὸν νεανίαν ὅτι δὲν ἦτο πλέον δνειροπόλησις, ἀλλὰ πραγματικότητα. Ἀμέσως τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλησεν.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς! εἰσθε σεῖς! ἀνέκραξε, σὰς ἀναγνωρίζω! Μητέρα μου, μητέρα μου.

— Γιέ μου!

Ὁ Ἰωάννης ἐκράτει ἤδη τὴν μαρκησίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Αἱ δὲ λέξεις αὗται, μητέρα μου! υἱέ μου! ἐπανελαμβάνοντο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κράτους τῶν φιλημάτων.

Ὁπισθεν τῆς θύρας ὁ μαρκήσιος και ὁ ἱατρός Λέγενδρος ἐθεώρουν τὸν τερπνὸν και θελκτικὸν τοῦτον πίνακα, ὃν ὁ μᾶλλον ἐξησχημένος κάλαμος δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ περιγράψῃ, οὐδὲ ὁ διασημότερος ζωγράφος νὰ παραστήσῃ.

Τέλος μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἰωάννη, εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας και σοβαρᾶς, ἱκανὸν ἀνέμενον χρόνον τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ κάμω σπουδαίαν ἀποκάλυψιν εἰς σέ· ἡ στιγμὴ αὕτη ἐπέστη τέλος, ἐνεκα

ὡς ἐάν ἄγνοοις τὸ κολοσσαῖον ποσὸν ὅπερ ἡ δημοχρῖα τοῦ Βερολίνου ἐξοδεύει ἐτησίως διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς πόλεως. Μόνον διὰ νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τὴν χιόνα ἥτις ἐπεσε ἐπὶ τρεῖς συνεχῶς ἡμέρας εἰς Βερολίνον κατὰ τὸν τελευταῖον χειμῶνα ἐξώδευσε 100.000 μαρκῶν! Γνωρίζεις τὰς θαυμασίους ὑπονόμους τοῦ Βερολίνου καὶ πῶς αὐταὶ καθαρίζονται ἀπὸ τὰς πρὸς διοχέτευσιν τοῦ ὕδατος εἰς πέντε διάφορα μέρη τῆς πόλεως ἰδρυμένας Pump-Stations. Καὶ ὅμως τί θὰ εἶπες ὅταν μάθης ὅτι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ Βερολίνου, ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι καλῶς γίνεται ὁ καθαρισμὸς κατῆλθε σύσσωμον καὶ ἐχώθη μέσα εἰς τὰς ὑπονόμους καὶ τὰς ἐπεσκέφθη. Οἱ δὲ Βερολιναῖοι ἐκπληκτοὶ εἶδαν ἀπὸ μίαν τῶν ὁπῶν ἀνακύπτοντα ἡμέραν τινα τὸν πρόεδρον τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Βίρχωβ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη, πάντας φέροντες ὑψηλὰ ὑποδήματα καὶ κηρωτοὺς μανδύας. Τί λέγει εἰς αὐτὰ ὁ κύριος Φιλήμωνας; Εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ὑγιεινῆς ἐξετέθησαν ὑπὸ τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τοῦ Βερολίνου πίνακες δεικνύοντες διὰ χρωμάτων οὐχὶ μόνον τὴν κατὰ συνοικίας θνησιμότητα, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι δεικνύοντες τὴν κατὰ συνοικίας ἐπίδρασιν τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν ὅσαι κατὰ τὴν ταξινόμησιν τοῦ Βίρχωβ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ γενικώτερον. Εἰς τοὺς φοιτῶντας δὲ εἰς τὸ στατιστικὸν φροντιστήριον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ γραφείου τούτου καὶ καθηγητοῦ Bockh διενεμήθη φυλλάδιον ἐκ σελ. 47 εἰς 400 σχ. δεικνύον κατ' ἀριθμοὺς ὅλα ταῦτα. Λοιπὸν ὅταν γνωρίζωμεν ὅχι μόνον πόσοι ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀποθνήσκουσιν εἰς ἑκάστην συνοικίαν, ὅχι μόνον πόσοι εἰς ἑκάστην ὁδὸν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ποίας ἀσθενείας ἀποθνήσκουν, ἀμφιβάλλεις, ὅτι γίνεται ὅτι δυνατόν ὅπως περιορισθοῦν τὰ αἷτια τὰ φέροντα τὰς ἀσθενείας καὶ ἐπιδρῶντα ἐπὶ τῆς θνησιμότητος; Τώρα τελευταῖον, μολὶς ἐφθασε τὸ πρῶτον τηλεγράφημα περὶ τῆς ἐκρήξεως τῆς χολέρας καὶ ἀμέσως ἤρχισεν ἡ ἀποθλύμανσις γενικῇ, καὶ ὅχι μόνον τὰς πλακάς τῶν οὐρ-

τηρίων βλέπεις βαρεῖσας μὲ ρόδινον χρῶμα ἐκ τῶν ἀπολυμαντικῶν ἅτινα ρίπτονται ἐκεῖ, ὅχι μόνον πανταχοῦ αἰσθάνεσαι τὸ φαινικὸν ὄξυ, ἀλλ' ἀκόμη τὸ βλέπεις καὶ τὸ πατεῖς εἰς τοὺς δρόμους, εἰς ὅσας γωνίας σταθμεύουσιν ἅμαζαι καὶ κοπρίζουν ἄλογα. Ἀφίνω πλέον τί γίνεται εἰς τοὺς στρατώνας, τοὺς σταύλους κλπ. Γράφων δὲ περὶ σπαργείων φαίνεται, ὅτι οὐδέποτε ἐπεσκέφθη τὸ ἐξοχὸν τοῦ Βερολίνου. Ἰτω; ἄλλοτε πλεῖοτετα.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Γενικαὶ καὶ ἐγκάρδιοι ἦσαν αἱ ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου ἐκφρασθεῖσαι ἐπιφυημῖαι πρὸς τὴν διδασκαλίαν δεσπονίδα ΕΛΕΝΗΝ ΚΑΡΝΑΟΥΡΗ διὰ τὰς ἐνεργηθείσας τὴν παρελθούσαν Κοριὰκην ἐξετάσεις τῆς ὑπ' αὐτῆς διευθυνομένης ἰδιωτικῆς σχολῆς. Οἱ εὐγενεῖς αὐτῆς τρόποι, τὸ χάριεν τῆς φυσιογνωμίας καὶ ἡ αξιοπρέπεια μεθ' ἧς διεξῆγε τὰς ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς πενταμελοῦς ἐρορευτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ πληρους ἀκροατηρίου ἀναδείξας αὐτὴν πολὺ ἐν τῇ ὑπόληψι καὶ ἐν τῇ ἐκτιμῇ τῶν παρισταμένων. Διὰ δὲ τὴν πρόσδον τῶν μαθητῶν, πρὸς ὃ ἀτρετοὺς κόπους καὶ μεγίστην ἐπιμέλειαν κατέβαλεν, εἶναι ἀρκούσα σύστασις δι' αὐτὴν, ἂν καταστήσῃ τις γνωστὸν, ὅτι ἐνῶ μόνον πρὸς τριετίας ἐσύστησε τὴν σχολήν, κατάρθωσε κατὰ τὰς προχθές ἐνεργηθείσας ἐξετάσεις νὰ ἀπολύσῃ ἱκανὰς μαθητρίδας μὲ γνώσεις ἀνωτέρας τῶν τῆς πρώτης τάξεως τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου μαθητῶν, ἐφοδιάσας αὐτάς καὶ μὲ διάφορα ἄσματα διὰ τῆς μελιρρίτου φωνῆς τῆς. Τὰ δὲ νήπια τὰ καὶ λέξεις μὴ δυνάμενα εἰσεῖτε καλῶς νὰ ἀρθρώσωσιν ἀτήγγειλε καὶ τούτων ἕκαστον τὸν μῦθόν του, ἢ τὸ ἄσμα του, ἢ τὸν διάλογόν του μετὰ μεγάλης χάριτος καὶ ἐπιτυχῶν σχημάτων. Δικαίως λοιπὸν δύναται τις νὰ σύγχαρῃ τοὺς γονεῖς διὰ τὴν προτίμησιν τῆς διακεκριμένης διδασκαλίας, εἰς ἣν ἐνεπιστεύθησαν τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀβρῶν καὶ νεαρῶν τέκνων τῶν.

τοῦ ἐξαιρέτου ἡμῶν φίλου, τοῦ ἱατροῦ Λεγένδρου. Ἰωάννη, ἀνεύρισκεις σήμερον ὅλην τὴν οἰκογένειάν σου. Ἰωάννη, εἰμαι πατὴρ σου!

Πᾶσα ἡ τρυφερότης καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νεανίου ἐξεδηλώθη διὰ κραυγῆς ἐξεληούσης τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα αὐτοῦ.

— Εἶσθε πατὴρ μου, ἔλεγεν ἐν παραφορᾷ εὐτυχίας· ἀπὸ πολλοῦ ἡ καρδιά μου μοι εἶχεν εἶπει τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ πιστεύω τὴν καρδίαν μου.

Ὁ κ. Λεγένδρος ἀπεσύρθη κλείσας ἐλαφρῶς τὴν θύραν.

Ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρου, τῆς Λουκίας καταλαβούσης θέσιν μεταξὺ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

— Δὲν σοὶ εἶπον τὰ πάντα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ὑπολείπεται νὰ μάθης τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου. Μέχρι δὲ νεωτέρας διαταγῆς πρέπει νὰ ἀνομάζωμαι ἀκόμη Λαγγάρδ· ἀλλὰ χάριν σου σήμερον γνωστοποιῶ τὸ ὄνομά μου. Ἰωάννη, εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας Σαμαράνδ.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐπέστρεψαν τὴν ἐσπέραν διὰ τῆς τελευταίας ἀμαξοστοιχίας. Εἶχεν ἀποφασισθῇ ἵνα ἐπὶ τινα εἰσέτι χρόνον διαμείνῃ ἡ μαρκησία ἐν Σατοῦ, ὃ δὲ σύζυγος καὶ υἱὸς αὐτῆς ἐρχονται καθ' ἡμέραν ἵνα βλέπωσιν αὐτήν.

ΚΑ'.

ΝΕΟΣ ΦΙΛΟΣ.

Ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἀνέμενε τὴν ἀπάντησιν τοῦ γράμματος, ὅπερ εἶχεν ἀπευθύνει εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἠλπίζεν ὅτι ἡ βαρόνη, ὅπως ἀποδοθῇ εἰς αὐτὴν ἡ θυγάτηρ τῆς, θ' ἀπεδέχετο τὸ τελεσίγραφόν του.

Ἄλλ' ἡ βαρόνη οὐδεμίαν θέλουσα νὰ λάβῃ ἀπόφασιν πρὶν ἢ συμβουλευθῇ τὸν κ. Λαγγάρδ μετέβη εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἔλαβε μαίραν συνδιάλεξιν, τῷ ἐξέφρασεν ὅλους τοὺς φόβους τῆς περὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος τῇ συνέστησε ὑπομονὴν καὶ πάλιν ὑπομονὴν, ἕως ὅτου ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἔλθῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ ζητήσῃ· ἔλεος!

Τὴν ἐνεχείρισεν τὸ γράμμα τοῦ συζύγου τῆς.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρίας Δεσιμαῖζ, ὁ μαρκήσιος εἰδοποιήθη ὅτι τὸ ὄχημα ἦν ἐτοιμον. Ἀμέσως καταβάς ἐπέβη τῆς ἀμαξῆς λέγων εἰς τὸν ἡνιόχόν του, βουλευδάρτον Μαλέρβ, οἰκία Πέδρο Κάστορα.

Ὁ βραζιλιανὸς ἀποῦ ἐποίησεν ἐριππος ἐκδρομὴν ἐν τῷ δάσει ἐπανῆλθε καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνηγγέλθη αὐτῷ ὁ κύριος Λαγγάρδ. Ἐσπευσεν εἰς ὑποδοχὴν αὐτοῦ, ὃν ὁ ὑπηρέτης εἶχεν εἰσαγάγει εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετὰ τὰς ἀνταλλαγείσας φιλοφρονήσεις αἵτινες ἐληξάν εἰς τὸ νὰ ὑποσχεθῇ ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ φίλιαν, ὁ κ. Λαγγάρδ, ὁ πατὴρ τοῦ Λυκαγιάννη ἐξῆλθε παρὰ τοῦ νεανίου τὴν χά-

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ὁ ὕπνος τῶν φυτῶν. Ὅτι καὶ τὰ φυτὰ κοιμῶνται, δὲν εἶνε νομιζόμενον πρωτόγνωστον πλὴν τὸ περιέργον εἶνε αἱ ποικιλίαι, καθ' ἃς ἐκδηλοῦσι τὰς ὑπνωτικὰς διαθέσεις των τὰ φυτὰ, καὶ τὰ διάφορα σκέρτα μεταξύ των διαφορῶν γενῶν καὶ εἰδῶν, καὶ αἱ ὥραι τὰς ὁποίας ἐκλέγουσι, καὶ τὰ σχήματα τὰ ὁποία προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ ὕπνῳ των. Χίλιαις δυὰ ἰδιοτροπίαι, τὰς ὁποίας ἀν' ἐπεχειροῦμεν ἀκριβῶς ἐδῶ νὰ ἀπαριθμήσωμεν, θὰ διεμαρτύροντο πᾶσαι αἱ στῆλαι τοῦ «Μη Χάνεσαι». Ὅπως αἱ ἄνθρωποι, π. χ. ἄλλοι συνηθίζου νὰ κοιμῶνται πολὺ, ἄλλοι ὀλίγον, ἄλλοι νὰ κατακλίνωνται ἀργά, ἄλλοι νὰ ἐγείρωνται πρωτὶ, νὰ πίπτουν ὕπτιοι, ἢ ἐπὶ τῶν δεξιῶν πλευρῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἀριστερῶν, ἢ νὰ ρουχίζου ἢ νὰ πάσχουν ἀγρυπνίαν, καὶ προσποιῶνται τὸν κοιμισμένον, ἢ... ἢ... οὕτω καὶ τὰ φυτὰ. Μεταξὺ τῶν σταχυοφόρων ὑπάρχουσιν γένη τινὰ, τὰ ὁποία φαίνονται ὅτι κοιμῶνται, ἀλλ' ὁ ὕπνος των, λέγει ἡ ἐπιστήμη, δὲν εἶνε ἀληθινός, ἀλλ' εἶνε ἄλλης λογικῆς φαινόμενον. Ἐν γένει τὰ μονοκοτυλήδονα στεροῦνται τοῦ εὐεργετήματος τοῦ ὕπνου. Τοῦναντίον τὸ ἄνθος τῆς τολύπης, ἡ ἡμεροκαλλίς, ὁ κροκὸς κοιμῶνται τὸ βράδυ· κλείουσι δὴλ. τὰ φύλλα των· ἡ δὲ κατάστασις αὕτη εἶνε ὅλως διάφορος τοῦ μαρασμοῦ, μετὰ τὰ ὁποία δὲν πρέπει νὰ τὰ συγχίζωμεν. Τὴν νύκτα τὸ ραδίχι φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει κανὲν ἄνθος· καὶ μολαταῦτα τὴν ἡμέραν εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἄνθη· τοῦναντίον ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἄλλο συμπλεγμα φυτῶν, ἡ διόλου ἢ ὀλίγον κλείει. Ὑπάρχει παραδοξότερον τι εἶδος, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον εὐαίσθητον ἐν τῇ σκιά, ὥστε συστέλλει τὰ φύλλα του ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, μόλις νέφος τι διέλθῃ πρὸ τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ εἶδη ἀνοίγουν καὶ κλείουν τὴν νύκτα καθ' ὀρισμένον ἀριθμὸν φορῶν. Ἐν ἄλλο φυτῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυ-

κτὸς ἀνοίγεται, πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἀρχίζουσιν νὰ πίπτουν τὰ φύλλα του, καὶ τὸ βράδυ εἶνε στρωμένον τὸ ἐδάφος ἀπὸ αὐτὰ.

Μεταξὺ τῶν στρυχνειδῶν, εἶδη ἀνοίγοντα τὴν νύκτα μόνον, καὶ εἶδη κοιμῶνται ἐντελῶς. Ἀλλῶν καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα κοιμῶνται τὴν νύκτα, καὶ τινῶν μάλιστα κλείονται μετ' ἀξιοθαυμάστου τάξεως. Ἀλλὰ κατὰ τὴν νύκτα κοιμώμενα ὁμοιάζουσι τεμάχια ξηροῦ ξύλου, ἐνῶ τὴν ἡμέραν τὰ φύλλα των εἶνε θαλερώτατα. Τινὰ κοιμῶνται τὴν ἡμέραν, καὶ ἀγρυπνοῦσι τὴν νύκτα, ὡς πάλαι ποτὲ ὁ Ρηγόπουλος. Αἱ κάκτοι ἔχουσι δύο εἰδῶν ἄνθη: ἄνθη τῆς ἡμέρας καὶ ἄνθη τῆς νυκτός. Μερικὰ, ἂν κάμνη· καλὸς καιρὸς τὴν ἡμέραν, ζυπνοῦν, ἀν' ὅγι, δὲν χαλοῦν τὴν ἡσυχίαν των. Εἶδη τινὰ μεταβάλλουσι καὶ χρώμα· τὰ λευκά των ἄνθη γίνονται κόκκινα βαθειά, τὰ κίτρινα ἄνθη γίνονται πορτοκαλλιά ἢ πυρρά. Καὶ διαφοροῦσι ποικιλωτάτας στάσεις λαμβάνουσιν ἐν τῷ ὕπνῳ των. Ἀλλὰ πέφτουν, ἄλλα σηκώνονται, ἄλλα τοποθετοῦνται σκανδαλωδῶς τὸ ἓνα ἐπάνω ἐπ' ἄλλο κτλ. κτλ.

Σπουδαῖον εὑρημα. Τὸ νομισματοφυλακεῖον τῶν βασιλικῶν τοῦ Βερολίνου Μουσείων ἐπλούτισθη κατ' αὐτὰς διὰ σπουδαίου εὑρηματος. Ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ Μοζέτου παρὰ τὸ Ρέιλ εὐρέθη χρυσὸν μετάλλιον Κωνσταντος τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ὅπερ διὰ τῆς προσοχῆς καὶ συνέσεως τῆς ἐν Κωνσταντίᾳ βασιλικῆς Κυβερνήσεως ἐξησφαλίσθη ὑπὲρ τῆς κεντρικῆς τῶν Γερμανῶν συλλογῆς. Τοιαῦτα μεγάλα χρυσῶν κέρματα δὲν ἦσαν νομίσματα, ἀλλὰ μετάλλια, νομισματικὰ μνημόσυνα: εἶνε δὲ λίαν σπάνια. Τὸ ἐν λόγῳ μετάλλιον ἦν ὅλως ἄγνωστον, ἡ δὲ ἀξία αὐτοῦ ἀνυψοῦται ἐτι μᾶλλον ὑπὸ τῆς ἐξαιρέτου καταστάσεως, ἐν ἣ διετηρήθη. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ἐπιφανείας παρίσταται ἡ κεφαλὴ

ριν ὅπως ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ κατὰ πρώτην φορὰν γίνῃ ἡ παρουσίασις τοῦ Λυκογιάννη εἰς τὸν κόσμον.

Τοῦ Πέδρου δὲ Κάστορα δεχθέντος, ὁ κ. Λαγγάρδ προσέθεσε:

— Τώρα θὰ σὰς εἶπω διὰ τί ἐπιθυμῶ ἐν τῇ αἰθούσῃ σας νὰ κάμῃ ὁ Λυκογιάννης τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του εἰς τὸν κόσμον. Ἐν πρώτοις διότι εἰσθε ἄγαθος, τοῦθ' ὅπερ δὲν σὰς ἐπιτρέπει ἢ μόνον ἄνδρας νὰ προσκαλέσεται· ἐπειτα μετὰ τῶν προσκεκλημένων ὑπάρχει εἰς, ὅστις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, οὔτε εἰς τὴν τοῦ κ. Βιολαίν, οὔτε εἰς τὴν τοῦ κ. Μωρίεν.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ προσκεκλημένος αὐτός, κύριε;

— Ὁ βαρόνος Δεσιμαίς.

Ὁ νεανίας ἐποίησεν ἀπότομόν τινα κίνησιν καὶ ἐφάνη ἀμχανῶν.

— Γνωρίζω, ἐπανελάθεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ποία εἶναι ἡ θέσις σας τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπέναντι τοῦ κυρίου Δεσιμαίς, ἀλλὰ γνωρίζω ἐπίσης ὅτι ἔχει ὑποχρεώσεις τινὰς πρὸς σὰς καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ διαρρήξῃ τὰς μεταξύ σας σχέσεις του. Ὑπάρχει ἐν τῇ Προεξοφλητικῇ Τραπεζῇ ἐν ἑνταλμα...

— Τί, κύριε, γνωρίζετε;

— Μάλιστα.

— Τίς ἄρ' γε νὰ σὰς εἶπεν;

— Ἀδιάφορον! ἤξεύρω τοῦτο, ἀρκεῖ. Θὰ παρακαλέσητε λοιπὸν τὸν βαρόνον καὶ θὰ ἔλθῃ.

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, κύριε, θὰ τὸν προσκαλέσω.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον, Κύριε Κάστορα. Ἄ! θὰ μὲ εὑρετε πολὺ ἀπαιτητικὸν καὶ ἐλεύθερον.

— Εἶπατε, κύριε.

— Εἰς τοὺς προσκεκλημένους σας θὰ προσφέρετε δεῖπνον, καὶ ἂν θέλετε, θὰ προσδιορίσωμεν τὴν ἡμέραν.

— Παραδέχομαι ἐκείνην, ἢν θὰ προσδιορίσετε.

— Λαμβὼν τὸ σάββατον, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἦτοι τὴν μεθεπομένην τῆς πέμπτης.

— Λαμβάνω σημείωσιν, ἵνα ἀπευθύνω τὰς προσκλήσεις μου.

— Θέλετε ἀκόμη ἐκπλαγῇ, κύριε Κάστορα; Ζητῶ ὡς δεῖγμα φιλίας νὰ μὴ δεχθῇτε τὴν ἐσπεραν ἐκείνην εἰς τὸν οἶκόν σας ἢ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποδείξω εἰς σὰς.

— Τῶντι, κύριε, ἡ ἐκπληξίς μου εἶναι μεγίστη.

— Καὶ δὲν δύναμαι μολαταῦτα οὐδεμίαν νὰ σὰς παράσχω ἐξήγησιν τοῦ τρόπου μου τούτου· πρέπει νὰ περιμείνητε μέχρι τοῦ σαββάτου, ἵνα κατανοήσητε τοὺς λόγους, δι' οὓς ἐνεργῶ οὕτως.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, κύριε· θὰ πράξω ὅ,τι μοῦ πῇτε νὰ κάμω.

(ἀκολουθεῖ)